

ЖАБ'ЯЧИЙ КОРОЛЬ АБО ЗАЛІЗНИЙ ГАЙНРІХ

За незапам'ятних часів, коли закляття ще мали силу, жив на світі король. Усі його доньки були вродливиці, та наймолодша була настільки гарна, що навіть сонце, яке багато набачилося за своє життя, щоразу дивувалося, сяючи на її личку. Поблизу королівського замку темнів безмежний ліс. У тому лісі, під старою липою, була криничка-копанка. В спекотні дні королівна простувала туди і всідалася на цямрину біля студеної водиці. І коли її охоплювала нудьга, вона брала золоту кульку, підкидала вгору та й ловила — це була її найулюбленіша забава.

Якось сталося так, що золота кулька королівни не втрапила до її долоні, а пролетіла мимо, відбилась від землі та й булькнула просто у воду! Королівні тільки й залишилося, що очима її впіймати, бо криниця була така глибока-преглибока, що й дна не було видно. Зайшлася королівна гіркими сльозами. Та й плакала все голосніше, і ніяк не могла заспокоїтися. Аж тут, перейнята своїм горем, почула:

— Що з тобою, королівно? Ти так плачеш, що навіть камінь розжалобити можеш.

Вона озирнулася на голос — і побачила жабу, що висунула з води свою товсту бридку голову.

— А, це ти, стара квако, — сказала вона, — я плачу за своєю золотою кулькою, яка впала в криницю.

— Заспокойся, не плач, — відповіла жаба, — можливо, я тобі і допоможу. Але що ти мені даси, якщо я віднайду твою цяцьку?

— Усе, що захочеш, люба жабо, — відповіла вона, — мої сукні, мої перли і коштовності, та й навіть мою золоту корону.

А жаба їй у відповідь:

— Не треба мені твоїх суконь, твоїх перлів і коштовностей, і твоєї золотої корони! От якби ти мене полюбила, стала мені другом, гралася зі мною... Якби я сиділа біля тебе за твоїм столом, із твоєї золотої тарілочки їла, із твого маленького келишка пила і в твоєму ліжечку спала... Одним словом, якщо ти мені все це пообіцяєш, я стрибну вниз і принесу твою золоту кульку.

— Ну, звичайно, — сказала королівна, — я обіцяю тобі все, що ти схочеш, тільки принеси мені кульку!

А сама подумала: «Розпатякалась пришелепувата жаба! Сидить у воді серед жаб та й квакає, а пнеться з людиною дружити!»

Вислухавши обіцянку, жаба пірнула в криницю, спустилась на самісіньке дно, а за якусь хвилю виринула вже з кулькою в роті, та й кинула її на траву. Як же зраділа королівна, знову побачивши свою чудову цяцьку! Вона швиденько вхопила її та й побігла геть.

— Почекай, почекай, — гукала жаба, — візьми мене з собою, я не можу так швидко бігти, як ти!

Та що з того, що жаба з усієї сили кричала услід королівні своє «ква-ква»? Та навіть і не слухала, лишень спішила чимскоріш додому, забувши за мить бідну жабу, яка змушена була повернутися у свою криницю.

Наступного дня, коли королівська родина й придворні вельможі повсідалися за столом, і королівна стала їсти зі своєї золотої тарілочки, почулося дивне «хляп-хляп». Воно ближчало і ближчало, а добравшись мармуровими сходами до дверей, заходилося стукати і гукати:

— Королівно молоденька, двері відчини швиденько!

Королівна побігла подивитися, хто б то міг бути, а коли відчинила двері, побачила жабу. Королівна грюкнула перед нею дверима, сіла знову за стіл, і стало їй страшно-страшно. Побачив король, що донька перелякалася і питає:

— Моя дитино, чого ти боїшся? Чи не велетень бува стоїть за дверима і хоче тебе забрати?

— Ой, ні, — відповіла королівна, — це не велетень, а бридка жаба.

— А чого жабі від тебе треба?

— Ох, любий татусю, гралася я вчора в лісі біля кринички-копанки і впала моя золота кулька у воду. А коли я гірко заплакала, жаба принесла її мені, а за це забажала, щоб я взяла її за друга. Я пообіцяла їй це, бо ніколи не помислила б, що вона, покинувши криницю, справді захоче завітати у гості.

А тим часом жаба постукала вдруге і крикнула:

*Королівно молоденька,
двері відчиняй швиденько!
Невже позабувала,
як біля прохолодного
колодязя стояла,
ти що мені обіцяла?
Наймолодша, королівно,
Двері відчиняй!*

Тоді король і каже:

— Що винна — оддати повинна. Ну ж бо, йди і відчини їй двері!

Пішла королівна відчиняти двері, жаба застрибнула в покої та й поплигала вслід аж до її крісла, а тоді квакнула:

— Візьми і посади мене коло себе!

Дуже не хотілося королівні того робити, проте батько-король наказав. Щойно жаба опинилася на кріслі, як тут таки забаглося їй на стіл, а щойно всілася там, заквакала:

— А тепер, королівно, підстав свою золоту тарілочку ближче, їстимемо разом!

Хоч і страх як бридко було королівні, але присунула вона до неї свою золоту тарілочку. А жаба як заходиться плямкати на всю її широку морду. Королівна й не те що їсти — дивитися на це не може. Нарешті жаба наїлася і далі каже:

— Наїлась я досхочу і втомилась. Віднеси мене тепер до своєї спальеньки, постели мені свою шовкову постельку і ляж біля мене.

Королівна заплакала, бо їй стало страшно. Вона боялася навіть торкнутися до холодної жаби, а тій ще забаглося разом з нею в її гарненькій чистій постельці спати. Проте король розгнівався і сказав:

— Хто в біді спізнався, з тим не розлучайся!

Взяла вона тоді жабу двома пальчиками, занесла у свою спальеньку та й поклала в куток. Та коли королівна вляглася у своїй постельці, жаба причалапала до неї і стала нарікати:

— Я втомилася, я теж хочу гарно поспати! Візьми мене до себе, інакше я твоєму батькові поскаржуся.

Тут королівна не витримала, розсердилась по-справжньому та як ухопить жабу, та як жбурне щосили до стіни:

— Ось тобі, бридка жабо, відпочинок!

Щойно жаба впала на підлогу, вмить перетворилась на королевича з прекрасними та привітними очима. І став він незабаром їй любим другом і чоловіком, бо ж і батько був не проти. Вже потім розповів він їй, як його зачарувала зла відьма і ніхто не зміг би визволити його з колодязя, крім неї, і що завтра вони поїдуть у його королівство. Потім вони лягли спати, а наступного ранку, щойно пробудилося сонце, під'їхала карета, запряжена вісьмома білими кінями, прикрашеними страусовим пір'ям і золотою зброєю. Позаду на підніжці стояв вірний Гайнріх, слуга юного короля. Коли його хазяїна відьма перетворила на жабу, Гайнріх так побивався, що звелів закувати своє серце трьома залізними обручами, щоб воно не розірвалось від жалю і смутку.

Отож ця карета мала відвезти юного короля у його королівство. Посадив вірний Гайнріх молодят у карету, а сам улаштувався, як і раніше, на підніжці, і з веселим серцем вирушив у дорогу. Отож

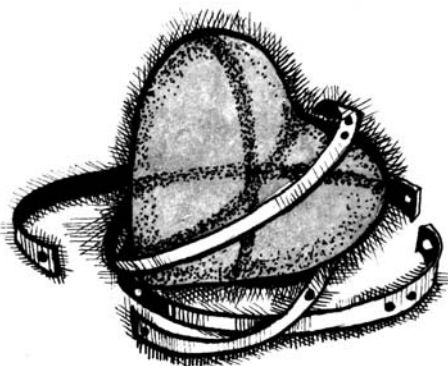
проїхали вони вже досить шляху, як почув королевич, ніби позаду щось із тріскотом зламалося. Він повернувся і крикнув:

— Гайнріху, карета тріщить.

— Ні, мій пане, не карета,

*то із серця обруч впав,
що болюче його стискав,
як ви в колодязі сиділи
та із жабами дружили.*

Потім ще двічі затріщало щось. Це були обручі, які злетіли із серця вірного Гайнріха, бо його хазяїн звільнився від чарів і став щасливий.

КІШКА І МИШКА УДВОХ

Зійшлися якось кицька з мишкою і стільки набалакала кицька мишці про велику любов і дружбу, яку вона до неї відчуває, що мишка зрештою погодилася разом з нею в одному будинку жити і спільно господарювати.

— Але треба нам зробити запаси на зиму, інакше голодуватимемо, — сказала кицька, — а тобі, мишко, не можна всюди бігати, а то, чого доброго, втрапиш у якусь пастку!

Сказано — зроблено: горщикок смальцю на зиму купили. Але куди ж його заховати? Аж ось, подумавши довгенько, сказала кицька:

— Я не знаю кращого місця, ніж церква. Звідти ніхто не наслідиться його вкрати, ми поставимо його під віттар і не чіпатимемо, аж поки він нам знадобиться.

Сховали вони горщикок у безпечне місце. Одначе пройшло трохи часу, захотілося киці поласувати смальцем, і каже вона мишці:

— Хочу я тобі сказати, мишко, що мене запросила двоюрідна сестра на хрестини. Вона синочка народила, білого з коричневими цяточками, то

я маю бути його хрещеною матір'ю. Дозволь мені сьогодні погостювати, а ти сама дім стережи.

— Добре, добре, — відповіла мишка, — іди собі з Богом. Коли щось смачненьке їстимеш, і про мене згадай! Я теж охоче випила б солоденького червоного винця.

Тут слід сказати, що все це була неправда, що ніякої двоюрідної сестри у кицьки не було і ніхто не кликав її бути хрещеною матір'ю. А пішла вона прямісінько у церкву, до горщика зі смальцем, і злизала жирний вершечок. Потім вона прогулялась по дахах міста і, скориставшись нагодою, поніжилась на сонечку і щоразу тільки смачно облизувала мордочку, згадуючи про горщик зі смальцем. Коли звечоріло, кицька повернулася додому.

— Ну, нарешті ти повернулась, — сказала мишка, — напевно, весело день провела.

— Атож, непогано, — відповіла кицька.

— Як же назвали дитину? — запитала мишка.

— Безвершка, — цілком серйозно відповіла кицька.

— Безвершка, — вигукнула мишка, — що це за чудернацьке ім'я! Хіба такі імена бувають?

— Та що про це говорити, — сказала кицька, — воно не гірше, ніж якийсь Крихтокрад, як називають твоїх похресників.

Незабаром киці знову забаглося поласувати, і каже вона мишці:

— Зроби мені ласку, приглянь іще раз за господарством. Мене знову покликали за куму, а в дитини білий комірчик навколо шийки, то ніяк не можу відмовити!

Добра мишка згодилась, а кицька, ховаючись за міськими мурами, підкралася до церкви і виїла півгорщика смальцю.

— Нема нічого смачнішого, — сказала вона сама до себе, — коли сама щось їси і нічого собі до голови не береш!

